

blevet overført paa det følgende Finantsaar og forbeholdt Bibliotheket til Afbenyttelse i dette. Revisionen har i sin Beretning udtalt sig om det mulig Hensigtsmæssige i, at der kunde finde en saadan Overførelse Sted, men har tillige gjort opmærksom paa, at den ikke troede, at der var tilstrækkelig Hjemmel for Regjeringen til at tilstede Sligt, hvorimod Ministeriet har anført en tidligere kongelig Resolution, som i saa Henseende syntes at indeholde Hjemmel derfor. Endelig har Udvalget indstillet, at man skulde bifalde, at denne Overførelse „passerer“. Nu troer jeg, at der i dette Udtryk „passerer“ ligger — naar det ivoerigt skal have nogen Betydning ligeoverfor „billige“ — ligesom en Udtalelse af, at der dog er Noget, man ikke finder saa aldeles rigtigt, at det altsaa er som en Tilfjendegivelse af, at, uagtet denne Fremgangsmaade vistnok ikke havde været ganske rigtig, finder man den dog ikke saa urigtig, at man derfor vil gjøre noget Ansvar gjældende. Det er derfor, jeg specielt ønsker at udtale mig om det, idet jeg antager, at den brugte Fremgangsmaade er ikke alene forsvarlig men den eneste rigtige. Jeg troer, at der er intet farligere, end naar Opinionen i en vis Tid er bleven bearbejdet i en vis Retning, da at give den Lov til at staae visse almindelige Phraser fast som uomtvistelige. Det er hidtil gaaet saaledes og det vil vel altid gaae saaledes, at, naar der har været begaaet Feil i en vis Retning, bliver man ved at udraabe disse Feil, og, for at give sin Udtalelse en kort og bestemt Form, opfinder man et Stikord og anvender dette Stikord, som løber om fra Mund til Mund, saalange at det tilsidst kommer til at staae som en uomtvistelig Sandhed. Saaledes klagede man under den tidligere Finantsforvaltning over den store Adspjittelse, der fandt Sted, over den Mængde smaa Kasser med særegne Regnskabsafgjørelser, der vare etablerede i alle Retninger, og over Mangelen paa Centralisation, der medførte saa store Ulemper. Dette var nu vistnok fuldkomment begrundet; men da dette nu er blevet rettet, eller ialt Væsentligt staaer i Begreb med at blive rettet, om der endnu maatte findes enkelte Spor tilbage af den tidligere Tilstand, er man efter min Me-

ning kommen i Fare for at begaae den modsatte Urigtighed. Nu vil man centralisere Alt; endog de ubetydeligste Udgifter skulle ind under den aarlige Bevilling og skulle gjøres til Gjensstand for særlige Lovbestemmelser. Jeg troer, at overalt, hvor der findes saadanne Anstalter, som til Exempel her det store kongelige Bibliothek, som Kunstanstalter, som de mangfoldige Bibliotheker, der høre under de forskjellige Ministerier — der er til Exempel ogsaa saadanne under Krigsministeriet — Anstalter med et vist blivende Formaal, men hvor det ikke er muligt iforveien at vide, at der i det Aar forekommer de og de bestemte Udgifter, der bør Staten affinde sig med dem ved eengang for alle, for en vis Aarrække, at give aarliggen noget Bist, saa Meget, som den mener, at der behøves til dette Formaal, og da ikke bryde sig om, hvorvidt de bestemte Udgifter blive afholdte i det ene eller i det andet Aar. Det er min fulde Overbeviisning, at den modsatte Fremgangsmaade er til stor Skade for disse Anstalter selv og tillige for en fornuftig Deconomie. Man vil nemlig let indsee, at, naar man vænner enhver Bestyrelse, der har med slige Formaal at gjøre, til at see de Summer, som muligen maatte være blevene besparede i det ene Aar, inddragne, uden at der paa nogen Maade gives Anstalten Godtgjørelse derfor i det næste Aar, da paa en Maade tvinger man dem, hvis de ikke ere udrustede med en ganske overordentlig Omhu for Statens oekonomiske Tary, til at bruge de bestemte Penge hvert Aar. Det er umuligt efter Forholdets Natur ved slige Anstalter at afsparse en vis bestemt Sum hvert Aar for deres Forbrug i det enkelte bestemte Aar; man maa gjøre sig Umage for at spare i det ene Aar, for til sin Tid i et andet Aar at kunne have en større Sum til Disposition. Vil man ikke tillade, at dette skeer, bringer man Anstalten til at anskaffe ubetydelige Sager, for at faae de bevilgede Penge brugte, og, naar da et Tidspunct kommer, hvor man havde Brug for en større Sum til at anskaffe vigtigere Sager, da har man den ikke, og maa da enten unslade at anskaffe dem eller gjøre forøget Krav paa Statskassen. Ved den modsatte Regel derimod opmuntres man en fornuftig og hensigtsmæssig Deconomie